

ความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มตัวแปรทางจิตสังคมกับผลลัมพุทธิ์ทางการเรียน ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพเฉพาะ

กนกรัตน์ สุนใจ
วิทยาลัยนาฏศิลป์จังหวัดบุรี

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างผลลัมพุทธิ์ทางการเรียนกับตัวแปรที่มีผลต่อต้นทางบวก การประเมินค่าต้นทางความเป็นจริง แรงจูงใจทางวิชาการ การสนับสนุนทางสังคม วิธีการจัดการกระทำที่ไม่ดีต่อรวม การบริการชุมชน เจตคติต่อโรงเรียน และความเมตตาบุญในตนเอง และสร้างสมการทดแทนโดยพหุคุณที่มีรายผลลัมพุทธิ์ทางการเรียน ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพเฉพาะ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยนาฏศิลป์ ในลังกัดสถาบันพิทพัณฑิลปี ปีการศึกษา 2552 จำนวน 200 คน เครื่องมือที่ใช้เก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่ แบบสอบถามปัจจัยที่ทำนายผลลัมพุทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพเฉพาะ วิเคราะห์ข้อมูลโดยการวิเคราะห์สหลัมพันธ์ พหุคุณด้วยโปรแกรม LISREL 8.80

ผลการวิจัยปรากฏว่า ตัวแปรแรงจูงใจทางวิชาการ (AM) การสนับสนุนทางสังคม (SSP) และการบริการชุมชน (CMS) มีความสัมพันธ์พหุคุณกับตัวแปรผลลัมพุทธิ์ทางการเรียน (GPA) เท่ากับ 0.40 โดยทั้งสามตัวแปรร่วมกันทำนายรายผลลัมพุทธิ์ทางการเรียนได้ร้อยละ 16 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สมการทดแทนโดยพหุคุณในรูปค่าแหนนมาตราฐาน

$$Z_{GPA} = 0.357 Z_{SSP} - 0.354 Z_{CMS} + 0.225 Z_{AM}$$

คำสำคัญ: ตัวแปรทางจิตสังคม/ ผลลัมพุทธิ์ทางการเรียน/ แรงจูงใจทางวิชาการ/ การสนับสนุนทางสังคม/ การบริการชุมชน

Relationship between Psychosocial Variables and Academic Achievement among Professional Certificate Students

Kanokrat Sunchai

Chanthaburi College of Dramatic Arts, Thailand

Abstract

The objective of this research was to study the relationship between academic achievement and positive self-concept, realistic self-appraisal, academic motivation, social support, methods of handling unfair treatment, community service, positive attitude toward school, and self-discipline variables by applying multiple regression methods. The sample consisted of 200 Bunditpatanasilpa Institute professional certificate students studying in academic year 2010. Research instrument include questionnaires of factors relate to academic achievement, and an achievement evaluation form. SPSS and LISREL 8.80 were used to analyze data.

It was found that three variables, academic motivation (AM), social support (SSP) and community service (CMS), had a multiple correlation of 0.40 with academic achievement (GPA), accounting for 16% of observed psychosocial variables, a result which was statistically significant at the .05 level.

The regression equation of standard scores was

$$Z_{GPA} = 0.357 Z_{SSP} - 0.354 Z_{CMS} + 0.225 Z_{AM}$$

Keywords: Psychosocial Variables, Academic Achievement, Academic Motivation, Social Support, Community Service

ความนำ

การศึกษาเป็นกระบวนการที่สำคัญในการพัฒนาคนให้มีคุณภาพ ซึ่งหากคนมีคุณภาพแล้ว ย่อมส่งผลให้ประเทศชาติมีความเจริญก้าวหน้า สังคมปัจจุบันได้ให้ความสนใจในการพัฒนาคนโดยให้ความสำคัญต่อการจัดการศึกษา เพื่อช่วยเหลือบุคคลเหล่านี้ได้พัฒนาศักยภาพเพื่อยุ่ร่วมกันในสังคมอย่างเป็นสุข จึงกำหนดไว้ในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 ว่าบุคคลย่อมมีสิทธิ์เสมอ กันในการรับการศึกษาขั้นพื้นฐานไม่น้อยกว่าสิบสองปี รัฐจะต้องจัดให้ทั่วถึงและมีคุณภาพโดยไม่เก็บค่าใช้จ่าย โดยมุ่งเน้นให้มีศักยภาพทุกด้าน ทั้งร่างกาย สติปัญญา อารมณ์ จิตใจ ได้เรียนรู้อย่างเหมาะสมกับสภาพร่างกาย จิตใจ และความสามารถ ดังนั้นเพื่อให้การพัฒนาเป็นไปอย่างต่อเนื่องจะต้องมีการวางแผนที่สอดคล้องกับระบบการศึกษา และจำเป็นต้องมีข้อมูลสารสนเทศที่มีประสิทธิภาพเพื่อช่วยให้การวางแผนบรรลุเป้าหมายในการพัฒนาประเทศ พระราชนิรันดร์ติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 มาตรา 22 กำหนดแนวทางในการจัดการศึกษาไว้ว่า การจัดการศึกษาต้องยึดหลักผู้เรียนทุกคน มีความสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้ และถือว่าผู้เรียนสำคัญที่สุด (กรมวิชาการ, 2545) ดังนั้นหลักสำคัญในการพัฒนาการศึกษานั้นจำเป็นต้องพัฒนาที่ตัวผู้เรียน คือ การที่ผู้เรียนได้รู้จักและเข้าใจลักษณะธรรมชาติของผู้เรียนเอง ผลที่เกิดกับผู้เรียนเป็นตัวชี้วัดที่ดีที่สุดในการบรรลุเป้าหมายของการจัดการศึกษา ซึ่งจะอยู่ในรูปของผลการเรียนรู้ เมื่อจากผลลัพธ์ของการศึกษา สามารถแบ่งออกได้เป็น 2 องค์ประกอบ คือ ผลสัมฤทธิ์ทางวิชาการ (Academic Achievement) และผลสัมฤทธิ์ที่ไม่ใช่วิชาการ (Non - academic Achievement) Gagné' and Briggs (1974, อ้างอิง จากบุญเรือง ศรีเรือน, 2542) กล่าวว่าในส่วนของผลสัมฤทธิ์ที่ไม่ใช่วิชาการนั้นมีอยู่ด้วยกันหลายองค์ประกอบ ที่น่าสนใจองค์ประกอบหนึ่งคือ เจตคติ เนื่องจากปัจจัยที่อาจเป็นทั้งตัวเสริมหรือตัวชัลล์ล้อตต์การเรียนรู้ของผู้เรียนได้ซึ่งในปัจจุบันการเรียนการสอนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพมุ่งพัฒนาผู้เรียนให้เจริญก้าวหน้าในด้านความรู้ ควบคู่กับคุณธรรม โดยมุ่งเน้นให้ผู้เรียนพัฒนาศักยภาพและความถี่ดูของตน จะเป็นกระบวนการในการพัฒนาคน ให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ และเป็นการสร้างภูมิปัญญาให้แก่สังคม การพัฒนามนุษย์ทุกคนให้มีการพัฒนาเต็มตามศักยภาพ และมีคุณภาพได้ด้วย การศึกษานี้บทบาทสำคัญ เนื่องจากการศึกษาเป็นกระบวนการที่ช่วยให้คนได้พัฒนาตนเองด้านต่างๆ และการที่จะพัฒนาศักยภาพของคนให้บรรลุตามคุณลักษณะที่พึงประสงค์นั้น ระบบการศึกษาควรจะต้องมีความหลากหลายในเรื่องกระบวนการเรียนรู้รวมทั้งการจัดการศึกษาจะพึงรักษาแต่เพียงฝ่ายเดียวไม่ได้ จะต้องมีฝ่ายเดียว วัด โรงเรียน ชุมชน และทุก ๆ ส่วนในสังคม นอกจากนี้ยังมีงานวิจัยหลาย ๆ เรื่องค้นพบว่า การลงทุนทรัพยากรมนุษย์ (Human Capital) โดยเฉพาะอย่างยิ่งการลงทุนทางการศึกษาขั้นพื้นฐานให้ผลตอบแทนอย่างน่าพอใจมากกับผลตอบแทนจากการลงทุนด้านวัสดุ (Physical Capital) ซึ่งสอดคล้องกับรายงานของ UNESCO ในปี พ.ศ. 1993 ไว้ว่า ประเทศที่ประชาชนได้รับการศึกษาสูงจะเป็นประเทศที่มีคุณภาพทางเศรษฐกิจ (กรมวิชาการ, 2544)

ประเด็นที่ยังคงได้รับความสนใจในการนำมาศึกษาตลอดคือผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เพราะเป็นแนวทางในการส่งเสริมให้นักเรียนใช้ความสามารถและศักยภาพในตัว อย่างไรก็ตามเมื่อพิจารณาสภาพการจัดการศึกษา ในปัจจุบันซึ่งเป็นข้อมูลพื้นฐานโดยพิจารณาจากการประเมินคุณภาพนักเรียนระดับประเทศ พบร่วมกับความรู้ความสามารถในการเรียนมีค่าและมีอยู่ในระดับต่ำ (กรมวิชาการ, 2544) จากผลการประเมินคุณภาพการศึกษาขั้นพื้นฐานเพื่อการประกันคุณภาพนักเรียน ปีการศึกษา 2550 ค่าเฉลี่ยร้อยละผลสัมฤทธิ์ผ่านเกณฑ์การประเมินขั้นผ่านอยู่ในระดับพอใช้ (สถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ, 2551) สิ่งที่ทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำมาจากการขาดสภาพแวดล้อมทางการเรียนขาดความรู้สึกมีส่วนร่วมกับโรงเรียน ผู้ปกครองไม่เอาใจใส่ในการศึกษาบุตร

สื่อการเรียนการสอนที่ไม่เพียงพอ เป็นต้น ซึ่งในทางจิตวิทยาเป็นที่ทราบกันแล้วว่าองค์ประกอบต่างๆ ในโรงเรียนมีอิทธิพลต่อพัฒนาการเรียนของนักเรียนเป็นอย่างมาก และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนนั้นไม่ได้ขึ้นอยู่กับองค์ประกอบทางสติปัญญาเพียงอย่างเดียว เอมอร์ จังศิริปกรณ์ (2542) ได้ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อผลลัมพุทธิ์ทางการเรียน ได้แก่ องค์ประกอบด้านสติปัญญาซึ่งติดตัวมาแต่กำเนิด และด้านที่ไม่ใช่สติปัญญา ได้แก่ เจตคติในการเรียน แรงจูงใจ และนิสัยในการเรียน ดังนั้นผู้ที่เกี่ยวข้องกับการศึกษา ควรหาวิธีการที่จะทำให้ผู้เรียนมีผลลัมพุทธิ์ทางการเรียนดีขึ้น (กรมวิชาการ, 2541)

จากเหตุตั้งกล่าวข้างต้นผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาปัจจัยทางด้านจิตสังคม ประกอบด้วย มโนมติแห่งตนทางบวก การประเมินค่าตนของตามความเป็นจริง แรงจูงใจทางวิชาการ การสนับสนุนทางสังคม วิธีการจัดการกับการกระทำที่ไม่ยุติธรรม การบริการชุมชน เจตคติต่อโรงเรียน และความมีวินัยในตนเอง ที่มีความสัมพันธ์กับผลลัมพุทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนระดับประภาคนีบัตรวิชาชีพเฉพาะ เพื่อให้ได้ข้อมูลที่มีแนวทางในการพัฒนาศักยภาพของผู้เรียนในทุกด้าน และเป็นสารสนเทศที่สำคัญสำหรับครุและบุคลากรทางการศึกษา รวมทั้งผู้ที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาระดับอาชีวศึกษา ในการนำผลการวิจัยไปใช้เพื่อช่วยให้เข้าใจความสามารถของนักเรียนแต่ละคน พร้อมทั้งช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนได้พัฒนาศักยภาพของตนองจนประสบความสำเร็จในชีวิตต่อไป

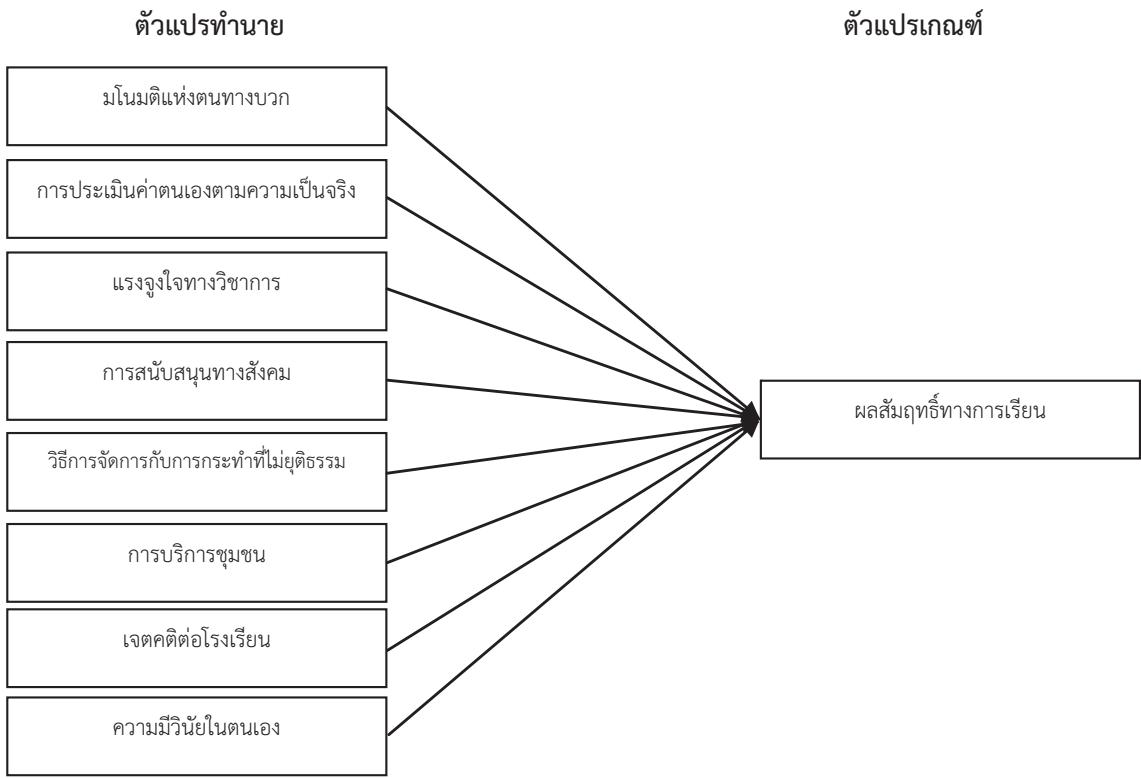
วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์พหุคุณระหว่างผลลัมพุทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนระดับประภาคนีบัตรวิชาชีพเฉพาะ กับตัวแปรทางจิตสังคม ประกอบด้วยตัวแปรมโนมติแห่งตนทางบวก การประเมินค่าตนของตามความเป็นจริง แรงจูงใจทางวิชาการ การสนับสนุนทางสังคม วิธีการจัดการกับการกระทำที่ไม่ยุติธรรม การบริการชุมชน เจตคติต่อโรงเรียน และความมีวินัยในตนเอง

2. เพื่อสร้างสมการดัดถอยพหุคุณ ท่านายผลลัมพุทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนระดับประภาคนีบัตรวิชาชีพเฉพาะ ด้วยตัวแปรมโนมติแห่งตนทางบวก การประเมินค่าตนของตามความเป็นจริง แรงจูงใจทางวิชาการ การสนับสนุนทางสังคม วิธีการจัดการกับการกระทำที่ไม่ยุติธรรม การบริการชุมชน เจตคติต่อโรงเรียน และความมีวินัยในตนเอง

กรอบแนวคิดการวิจัย

การศึกษาความสามารถในการทำนายตัวแปรมโนมติแห่งตนทางบวก (Positive Self-Concept) การประเมินค่าตนของตามความเป็นจริง (Realistic Self-Appraisal) แรงจูงใจทางวิชาการ (Academic Motivation) การสนับสนุนทางสังคม (Social Support) วิธีการจัดการกับการกระทำที่ไม่ยุติธรรม (Methods of Handling Unfair Treatment) การบริการชุมชน (Community Service) เจตคติต่อโรงเรียน (Positive Attitude toward School) และความมีวินัยในตนเอง (Self-Discipline) ที่ส่งผลต่อผลลัมพุทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนระดับประภาคนีบัตรนั้น ผู้วิจัยได้กำหนดกรอบแนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยของ Sedlacek and Brooks (1976) ที่ได้ศึกษาตัวแปรพยากรณ์ แรงจูงใจทางวิชาการ การสนับสนุนทางสังคม การบริการชุมชน และวิธีการจัดการกับการกระทำที่ไม่ยุติธรรม พบว่า มีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลลัมพุทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน Lee (1984) และ Ting and Robinson (1998) ได้ศึกษาตัวแปรพยากรณ์พบว่า การสนับสนุนทางสังคม และทัศนคติของโรงเรียน มีความสัมพันธ์ต่อคะแนนสอบมาตรฐาน Tracey and Sedlacek (1987) ได้ศึกษาตัวแปรพยากรณ์ แรงจูงใจทางวิชาการ การประเมินค่าตนของตามความเป็นจริง การสนับสนุนทางสังคม และการบริการชุมชน พบว่า มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสำเร็จทางการศึกษา

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดการทำนายผลลัพธ์ทางการเรียนของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพเฉพาะ

สมมติฐานการวิจัย

- ผลลัพธ์ทางการเรียนของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพเฉพาะมีความสัมพันธ์พุ่คุณกับตัวแปร มโนมติแห่งตนทางบวก การประเมินค่าตนของความเป็นจริง แรงจูงใจทางวิชาการ การสนับสนุนทางสังคม วิธีการจัดการกับการกระทำที่ไม่ยุติธรรม การบริการชุมชน เจตคติต่อโรงเรียน และความมีวินัยในตนเอง
- ตัวแปรจิตสังคม ทั้งตัวแปรมโนมติแห่งตนทางบวก การประเมินค่าตนของความเป็นจริง แรงจูงใจทางวิชาการ การสนับสนุนทางสังคม วิธีการจัดการกับการกระทำที่ไม่ยุติธรรม การบริการชุมชน เจตคติต่อโรงเรียน และความมีวินัยในตนเอง สามารถทำนายผลลัพธ์ทางการเรียนของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพเฉพาะได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

วิธีดำเนินการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรในการวิจัย เป็นนักเรียนในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพที่กำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2552 ของวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถานศึกษาในสังกัดสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม 12 แห่ง จำนวนนักเรียน 3,558 คน

กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ของวิทยาลัยนาฏศิลป์ในสังกัดสถาบันบัณฑิต พัฒนาศิลป์ ที่กำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2552 โดยวิธีการสุ่มแบบห拉ยขั้นตอน รวมจำนวน 200 คน

วิธีการสุ่มขั้นตอนที่ 1 แบ่งวิทยาลัยนาฏศิลป์ในสังกัดสถาบันบัณฑิตพัฒนาศิลป์ เป็น 12 แห่ง สุ่มจำนวน ร้อยละ 30 ของจำนวนวิทยาลัยนาฏศิลป์ทั้งหมด ได้จำนวน 4 แห่ง ในขั้นตอนที่ 2 ใช้วิธีการสุ่มอย่างง่าย ตามสัดส่วน ของนักเรียนในแต่ละวิทยาลัย

เครื่องมือการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล คือ แบบสอบถามปัจจัยที่ทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพเฉพาะ แบ่งออกเป็น 9 ตอน คือ ตอนที่ 1 สภาพทั่วไปของนักเรียน มีลักษณะเป็นแบบตรวจสอบรายการ ตอนที่ 2 มโนมติแห่งตนเองทางบวก มีลักษณะเป็นมาตราประมาณค่า 5 ระดับ มีค่าความเที่ยง เท่ากับ .87 ตอนที่ 3 การประเมินค่าตนของความเป็นจริง มีลักษณะเป็นมาตราประมาณค่า 5 ระดับ มีค่าความเที่ยง เท่ากับ .88 ตอนที่ 4 แรงจูงใจทางวิชาการ มีลักษณะเป็นมาตราประมาณค่า 5 ระดับ มีค่าความเที่ยงเท่ากับ .88 ตอนที่ 5 การสนับสนุนทางสังคม มีลักษณะเป็นมาตราประมาณค่า 5 ระดับ มีค่าความเที่ยงเท่ากับ .92 ตอนที่ 6 การบริการชุมชน มีลักษณะเป็นมาตราประมาณค่า 5 ระดับ มีค่าความเที่ยงเท่ากับ .92 ตอนที่ 7 เจตคติต่อโรงเรียน มีลักษณะเป็นมาตราประมาณค่า 5 ระดับ มีค่าความเที่ยงเท่ากับ .95 ตอนที่ 8 ความมีนัยในตนเอง มีลักษณะเป็นมาตราประมาณค่า 5 ระดับ มีค่าความเที่ยงเท่ากับ .77 และตอนที่ 9 วิธีการจัดการกับการกระทำที่ไม่ยุติธรรม สำหรับ ข้อความเป็นข้อความสำหรับให้นักเรียนพิจารณาเลือกว่าตรงกับการตัดสินใจของตนเอง ซึ่งมีลักษณะเป็นแบบ เลือกตอบ คือ เก็บความรู้สึกนั้นไว้กับตนเอง ให้ค่า 1 คะแนน และเล่าความรู้สึกนั้นให้ผู้อื่นฟัง ให้ค่า 0 คะแนน

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้จัดดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง ณ วิทยาลัยนาฏศิลป์ในสังกัดสถาบันบัณฑิตพัฒนาศิลป์ ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2552 ได้รับแบบสอบถามจำนวน 200 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 100

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. วิเคราะห์ข้อมูลเบื้องต้น เพื่อให้ทราบลักษณะของกลุ่มตัวอย่าง และลักษณะการแจกแจงของตัวแปร โดยใช้ค่าสถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าสัมประสิทธิ์การกระจาย ค่าความโด่ง และค่าร้อยละ โดยใช้โปรแกรม SPSS

2. วิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สัมพันธ์ของตัวแปร โดยใช้โปรแกรม SPSS

3. วิเคราะห์ตัวแปรที่สามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยใช้เทคนิคการวิเคราะห์สมการทดถอยพหุคุณ 2 เทคนิควิธี คือ แบบใส่ตัวแปรร่วมกัน (Enter) โดยใช้โปรแกรม SPSS และโปรแกรม LISREL 8.80 Student Edition แบบเป็นขั้นตอน (Stepwise) เป็นการเลือกตัวแปรต้นเข้าสมการทดถอยพหุคุณ โดยใช้โปรแกรม LISREL 8.80 Student Edition

4. ทดสอบนัยสำคัญทางสถิติค่าสัมประสิทธิ์การทำนาย (R^2) ของสมการทดถอยพหุคุณ โดยใช้ F - ratio

5. ทดสอบนัยสำคัญทางสถิติค่าสัมประสิทธิ์การทำนาย (R^2) ที่เปลี่ยนแปลงระหว่างค่าสัมประสิทธิ์การทำนายของสมการทดถอยพหุคุณตั้งต้นกับค่าสัมประสิทธิ์การทำนายของสมการทดถอยพหุคุณตัวแปรเกณฑ์ โดยใช้ F - ratio

ผลการวิจัย

ผลการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคุณระหว่างตัวแปรที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แบบใส่ตัวแปรพร้อมกัน (Enter) และผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคุณระหว่างตัวแปรที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แบบใส่ตัวแปรเป็นขั้นตอน (Stepwise) เป็นดังนี้

1. ผลการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรในการทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ทั้ง 9 ตัวแปร คือ ตัวแปรตามเป็นเกณฑ์ที่เป็นผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (GPA) และตัวแปรที่มีผลต่อตัวแปรตามติดต่อกัน ได้แก่ ตัวแปรมโนมติ แห่งต้นทางบวก (PSC) การประเมินค่าต้นของความเป็นจริง (RSA) แรงจูงใจทางวิชาการ (AM) การสนับสนุนทางสังคม (SSP) การบริการชุมชน (CMS) เจตคติต่อโรงเรียน (PAS) ความมีวินัยในตนเอง (SDC) และวิธีการจัดการกับการกระทำที่ไม่ยุติธรรม (MHUT)

ตารางที่ 1 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ตัวแปร	GPA	PSC	RSA	AM	SSP	CMS	PAS	SDC	MHUT
GPA	1.000								
PSC	0.155*	1.000							
RSA	0.112	0.685**	1.000						
AM	0.207**	0.542**	0.627**	1.000					
SSP	0.295**	0.481**	0.510**	0.562**	1.000				
CMS	-0.024	0.488**	0.559**	0.619**	0.534**	1.000			
PAS	0.214**	0.444**	0.394**	0.523**	0.594**	0.493**	1.000		
SDC	0.158*	0.496**	0.561**	0.689**	0.516**	0.569**	0.522**	1.000	
MHUT	0.029	-0.153	-0.155*	-0.052	-0.038	-0.158*	-0.068	-0.150*	1.000

หมายเหตุ. ** $p<.01$, * $p<.05$

จากตารางที่ 1 แสดงว่า ตัวแปรการสนับสนุนทางสังคม เป็นตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กับตัวแปรอื่นมากที่สุด แสดงว่า การสนับสนุนทางสังคม มีความสัมพันธ์ในทางบวกกับมโนมติแห่งต้นทางบวก การประเมินค่าต้นของความเป็นจริง แรงจูงใจทางวิชาการ การบริการชุมชน เจตคติต่อโรงเรียน และความมีวินัยในตนเอง รวมถึงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .01 ส่วนวิธีการจัดการกับการกระทำที่ไม่ยุติธรรม เป็นตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กับตัวแปรอื่นน้อยที่สุด ส่วนค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ พบว่า ที่มีค่าสูงสุด คือ ตัวแปรแรงจูงใจทางวิชาการกับความมีวินัยในตนเอง มีค่า 0.689 ซึ่งแสดงว่าแรงจูงใจทางวิชาการมีความสัมพันธ์ในทางบวกกับความมีวินัยในตนเอง ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01 นั่นคือ นักเรียนที่มีแรงจูงใจทางวิชาการสูงก็จะมีความมีวินัยในตนเองสูง ส่วนค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ที่มีค่าต่ำที่สุด คือ ตัวแปรวิธีการจัดการกับการกระทำที่ไม่ยุติธรรม กับตัวแปรการบริการชุมชน มีค่าเท่ากับ -0.158 ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

2. ผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคุณระหว่างตัวแปรที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแบบใส่ตัวแปรพร้อมกัน แสดงดังตารางที่ 2

ตารางที่ 2 ผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคุณระหว่างตัวแปรที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแบบใส่ตัวแปรพร้อมกัน ($n = 200$)

ตัวแปรที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	แบบใส่ตัวแปรพร้อมกัน		
	b	SE b	β
Constant	0.11		
PSC	0.73	0.12	0.07
RSA	-0.60	0.12	-0.06
AM	2.14	0.11	0.24*
SSP	3.43	0.09	0.32*
CMS	3.79	0.09	0.36*
PAS	1.16	0.08	0.11
SDC	-0.45	0.11	-0.05
MHUT	-0.09	0.08	-0.01

Chi-square = 0.00, p-value = 1.00, R square = .18, R = .42

หมายเหตุ. * $p < .05$; b = สัมประสิทธิ์การถดถอยของคะแนนดิบ SE b = ค่าความคลาดเคลื่อนของการประมาณค่าตัวแปร β = สัมประสิทธิ์การถดถอยมาตรฐาน

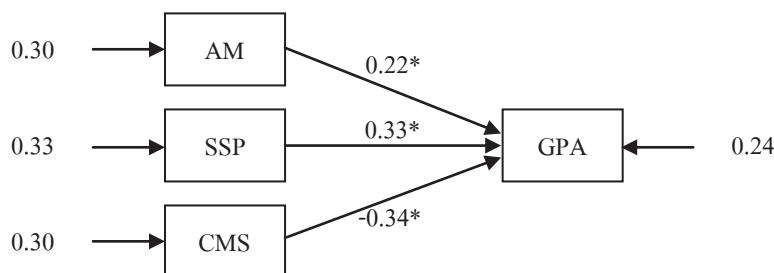
จากตารางที่ 2 แสดงว่า การวิเคราะห์สมการถดถอยพหุคุณแบบใส่ตัวแปร (Enter) พบร่วมกับตัวแปรต้นหรือตัวแปรที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคุณ เท่ากับ 0.42 และมีค่าสัมประสิทธิ์การกำหนดหรือการทำนาย เท่ากับ 0.18 นั่นคือ ตัวแปรทั้ง 8 ตัว สามารถทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้ร้อยละ 18 โดยที่ตัวแปรบริการชุมชน สามารถทำนายได้มากที่สุด รองลงมาคือ ตัวแปรสนับสนุนทางสังคม และตัวแปรจุใจทางวิชาการ ตามลำดับ ส่วนตัวแปรที่มีนัยสำคัญทางสถิติได้น้อยที่สุดคือ ตัวแปรการประเมินค่าต้นเองตามความเป็นจริง ทั้งนี้ตัวแปรทำนายที่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มีเพียง 3 ตัวเท่านั้น ได้แก่ ตัวแปรบริการชุมชน ตัวแปรการสนับสนุนทางสังคม และตัวแปรแรงจูงใจทางวิชาการ

3. ผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคุณระหว่างตัวแปรที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แบบใส่ตัวแปรเป็นขั้นตอน เป็นการใส่ตัวแปรต้น หรือตัวแปรที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แบบใส่ตัวแปรต้นที่มีความสัมพันธ์กับตัวแปรตามมากที่สุด เข้าสู่การขั้นตอนละ 1 ตัว และตรวจสอบตัวแปรต้นที่เหมาะสมในสมการ ผลการวิเคราะห์ แสดงดังตารางที่ 3 และภาพที่ 2

ตารางที่ 3 ผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคุณระหว่างตัวแปรทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแบบใส่ตัวแปรเป็นขั้นตอน

ตัวแปร	ขั้นตอนที่ 1			ขั้นตอนที่ 2			ขั้นตอนที่ 3		
	b	SE b	β	b	SE b	β	b	SE b	β
ทำนาย									
AM	-	-	-	-	-	-	0.226	0.093	0.225
CMS	-	-	-	-0.247	0.076	-0.253	-0.345	0.085	-0.354
SSP	0.276	0.064	0.295	0.403	0.073	0.430	0.335	0.077	0.357
Constant	1.973	0.245	-	2.405	0.274	-	2.183	0.284	-
R Square = 0.087			R Square = 0.133			R Square = 0.160			
R = 0.295			R = 0.365			R = 0.40			
Chi-square = 2.53			Chi-square = 2.47			Chi-square = 2.33			
(p = .00)			(p = .00)			(p = .80)			
df = 1			df = 2			df = 3			
CFI = 1.00			CFI = 1.00			CFI = 1.00			
SRMR = 0.01			SRMR = 0.01			SRMR = 0.01			
GFI = 1.00			GFI = 1.00			GFI = 1.00			
AGFI = 0.98			AGFI = 0.98			AGFI = 0.98			

หมายเหตุ. * $p < .05$

หมายเหตุ. * $p < .05$

ภาพที่ 2 โมเดลถดถอยพหุคุณในการทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแบบใส่ตัวแปรเป็นขั้นตอน

จากตารางที่ 3 และภาพที่ 2 แสดงว่า การวิเคราะห์สมการถดถอยพหุคุณแบบใส่ตัวแปรเป็นขั้นตอน (Stepwise) พบว่า ตัวแปรแรงจูงใจทางวิชาการ (AM) ตัวแปรกรานบสนุนทางสังคม (SSP) และตัวแปรการบริการชุมชน (CMS) มีค่าสัมประสิทธิ์สัมพันธ์พหุคุณกับตัวแปรผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (GPA) เท่ากับ 0.40 และได้ค่าสัมประสิทธิ์การทำนายเท่ากับ 0.16 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นั่นคือ ตัวแปรทั้ง 3 ตัว ร่วมกันทำนายตัวแปรผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้ร้อยละ 16

จากการวิเคราะห์การถดถอยพหุคุณ ระหว่างตัวแปรที่ทำนายกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยใช้วิธีการแบบไส่ตัวแปรเป็นขั้นตอน (Stepwise) สรุปได้ว่า

1. ค่าสัมประสิทธิ์ (Coefficients) ได้ผลสรุปว่า ตัวแปรแรงจูงใจทางวิชาการ (AM) ตัวแปรการสนับสนุนทางสังคม (SSP) และตัวแปรการบริการชุมชน (CMS) มีความสัมพันธ์พหุคุณกับตัวแปรผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (GPA) เท่ากับ 0.40 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยที่ตัวแปรบริการชุมชน มีความสัมพันธ์ทางลบกับตัวแปรผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

2. การทำนายผล ตัวแปรแรงจูงใจทางวิชาการ (AM) ตัวแปรการสนับสนุนทางสังคม (SSP) และตัวแปรการบริการชุมชน (CMS) สามารถร่วมกันทำนายตัวแปรผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (GPA) ได้ร้อยละ 16 และสามารถสร้างสมการถดถอยพหุคุณทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ได้ดังนี้

สมการถดถอยพหุคุณในรูปค่าคะแนนดิบ

$$GPA = 2.183 + 0.335(SSP) - 0.345(CMS) + 0.236(AM)$$

สมการถดถอยพหุคุณในรูปค่าคะแนนมาตรฐาน

$$Z_{GPA} = 0.357 Z_{SSP} - 0.354 Z_{CMS} + 0.225 Z_{AM}$$

อภิปรายผลการวิจัย

1. ตัวแปรที่มีความสัมพันธ์พหุคุณกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ เนพาะ คือ ตัวแปรแรงจูงใจทางวิชาการ ตัวแปรการสนับสนุนทางสังคม และตัวแปรการบริการชุมชน

แรงจูงใจทางวิชาการ มีความสัมพันธ์พหุคุณกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนระดับประกาศนียบัตร วิชาชีพเฉพาะ เพราะนักเรียนได้รับการเสริมแรง ได้รับข้อมูลและกำลังใจและมีความพึงพอใจในความสำเร็จ และความก้าวหน้าจึงทำให้นักเรียนเกิดความกระตือรือร้นในการแสวงหาความรู้ทางวิชาการเพื่อนำไปสู่เป้าหมายที่ตั้งไว้ สอดคล้องกับงานวิจัยของ Sedlacek and Brooks (1976) พบว่าแรงจูงใจมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เช่นเดียวกับ Tracey and Sedlacek (1987) พบว่าแรงจูงใจทางวิชาการมีความสัมพันธ์เป็นบางกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน แสดงว่านักเรียนที่มีแรงจูงใจทางวิชาการสูงก็จะมีผลสัมฤทธิ์ทางวิชาการสูงตาม สอดคล้องกับ Cecil, Kimberly and Jacob (2003) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยทางจิตสังคมกับความสำเร็จทางการศึกษา ของนักศึกษาอเมริกันเชื้อสายแอฟริกัน พบร้า แรงจูงใจทางวิชาการมีความสัมพันธ์ทางบวกกับเกรดเฉลี่ยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

การสนับสนุนทางสังคม มีความสัมพันธ์พหุคุณกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนระดับประกาศนียบัตร วิชาชีพเฉพาะ เพราะนักเรียนได้รับการช่วยเหลือ การตอบสนองความต้องการ กำลังใจ การส่งเสริมในด้านการเรียน การสนับสนุน และสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ จากสังคม โดยเฉพาะพ่อแม่ ครู และเพื่อน สอดคล้องกับงานวิจัยของ Sedlacek and Brooks (1976) ที่ได้ศึกษาตัวแปรพยากรณ์แรงจูงใจทางวิชาการ การสนับสนุนทางสังคม การบริการชุมชน และวิธีการจัดการกับการกระทำที่ไม่ยุติธรรมมีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักเรียน สอดคล้องกับงานวิจัยของ Ting and Robinson (1998) พบร้าการสนับสนุนทางสังคม ทัศนคติต่อ โรงเรียนมีความสัมพันธ์ต่อคะแนนมาตรฐานที่สูงกว่า และสอดคล้องกับงานวิจัยของ Tracey and Sedlacek (1987) พบร้าตัวแปรพยากรณ์ แรงจูงใจทางวิชาการ การประเมินค่าต้นของความเป็นจริง การสนับสนุนทางสังคม

และการบริการชุมชน มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสำเร็จทางการศึกษา สอดคล้องกับ Cecil, Kimberly and Jacob (2003) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยทางจิตสังคมกับความสำเร็จทางการศึกษาของนักศึกษาอเมริกัน เชือสายแพร์กัน พบร่วมกับ การสนับสนุนทางสังคมมีความสัมพันธ์ทางบวกกับเกรดเฉลี่ยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สอดคล้องกับนวพร คำชูสังค์ (2548) ได้ศึกษาเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิตสาขาวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน โดยสรุปพบว่า นิสิตปี 4 สาขาวิทยาศาสตร์ ที่ได้รับการสนับสนุนทางสังคมด้านเพื่อนและครอบครัว มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05 และ .01

การบริการชุมชน พบร่วมกับความสัมพันธ์ในทางลบกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ อธิบายได้ว่า การจัดการเรียนการสอนของวิทยาลัยนาฏศิลป์จะเน้นทักษะทางด้านนาฏศิลป์ และศิริยาศศิลป์ มากกว่าทางด้านวิชาสามัญ และมุ่งที่จะส่งเสริมการเรียนในเรื่องการแสดง การวิจัย ตลอดจนส่งเสริม สืบสาน สร้างสรรค์ ทำนุบำรุง และเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรมที่เป็นเอกลักษณ์ของชาติและชุมชน ดังนั้นการบริการชุมชนของวิทยาลัยนาฏศิลป์ส่วนใหญ่จึงเป็นลักษณะของการออกแบบเพื่อร่วมงานวิชาการทางด้านการแสดง นาฏศิลป์และศิริยาศศิลป์ซึ่งในการออกแบบเพื่อทางด้านนาฏศิลป์ และศิริยาศศิลป์ ไม่สามารถกำหนดช่วงเวลาที่แน่นอนได้ในการเผยแพร่แต่ละครั้งซึ่งอยู่กับผู้รับบริการ ซึ่งมีผลกระทบต่อเวลาเรียนของนักเรียนและครูผู้สอน ทำให้ นักเรียนไม่สามารถเข้าเรียนได้ เรียนตามเพื่อนไม่ทัน และมีอาการเหนื่อยล้าจากการแสดงและการเดินทางจากผลศึกษาพบว่า นักเรียนที่ออกไปบริการชุมชนมากเกินไปมีผลทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนต่ำลง

2. ตัวแปรที่ไม่มีความสัมพันธ์ทุก眷กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ คือ มโนมติแห่งตนเองทางบวก การประเมินค่าตนของความเป็นจริง เจตคติต่อโรงเรียน ความมีวินัยในตนเอง และวิธีการจัดการกับการกระทำที่ไม่ยุติธรรม ซึ่งจากการศึกษา พบร่วมตัวแปรทั้ง 5 ตัวไม่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ซึ่งผลที่ได้แตกต่างจากการอบรมแนวคิดที่ได้ศึกษา

ลักษณะของกลุ่มตัวอย่าง นักเรียนกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนในระดับประกาศนียบัตร วิชาชีพเฉพาะ ซึ่งมุ่งเน้นทักษะทางด้านนาฏศิลป์และดนตรี การเรียนการสอนจึงแตกต่างจากนักเรียน ในระดับมัธยมปลาย ซึ่งมุ่งเน้นความรู้ทางด้านวิชาการมากกว่าทักษะ การเรียนในวิทยาลัยนาฏศิลป์ นักเรียนจะต้องเรียนวิชาพื้นฐานซึ่งเดียวกับนักเรียนระดับมัธยมปลาย ในขณะเดียวกันนักเรียนจะต้องเรียนวิชาชีพเฉพาะทั้งที่เป็นวิชาปฏิบัติเอก และวิชาโท ซึ่งเป็นทักษะที่ต้องใช้เวลาในการเรียนและการฝึกฝนเป็นอย่างมาก นักเรียนมีความรักและชอบทางด้านนาฏศิลป์ และดนตรีมากกว่าทางด้านวิชาการ จึงหลีกเลี่ยงที่จะเรียนวิชาสามัญและวิชาทฤษฎี ค่านิยมของผู้ปกครองไม่สนับสนุนให้ผู้เรียนเข้าศึกษา เพราะไม่มั่นใจในอาชีพ กระแสนนิยมของวัฒนธรรมต่างชาติเข้ามามีอิทธิพลต่อการเข้าศึกษาต่อในสถานศึกษา จากการศึกษายังพบว่า นักเรียนที่เข้ามาศึกษาต่อในระดับวิชาชีพเฉพาะจะเข้ามาเรียนเนื่องจากชอบที่จะแสดงออกทางด้านนาฏศิลป์และดนตรี เรียนตามความต้องการของพ่อแม่ ไม่ชอบเรียนในวิชาสามัญ ครอบครัว มีอาชีพเกี่ยวกับการจัดการแสดงนาฏศิลป์และดนตรี ไม่สามารถสอบเข้าศึกษาต่อในโรงเรียนอื่นได้ เป็นนักเรียนพิเศษ เช่น พิการทางสายตา smarty สัน เสียค่าใช้จ่ายน้อยและยังสามารถเรียนได้ถึงระดับปริญญาตรี และนักเรียนสามารถหารายได้จากการศึกษาในระหว่างเรียนได้ และนักเรียนจะได้รับรางวัลตอบแทนในการออกแบบเพื่อศิลปวัฒนธรรม ที่เป็นการบริการชุมชน นอกจานนี้ในการคัดเลือกนักเรียนเข้าศึกษาต่อวิทยาลัยนาฏศิลป์จะวัดทักษะทางด้านนาฏศิลป์ด้วย ศิลปะนิสัย ซึ่งเป็นการวัดทักษะปฏิบัติเท่านั้นและเป็นทักษะเฉพาะจึงไม่มีการวัดผลทางผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านวิชาสามัญ

การจัดการเรียนการสอน วิทยาลัยนานาชาติลปเป็นสถานศึกษามีวัตถุประสงค์ให้การศึกษาและส่งเสริม วิชาการตั้งแต่ระดับพื้นฐานวิชาชีพถึงวิชาชีพชั้นสูง ด้านนานาชาติ คุรุย่างคศลป์ คิตศลป์ ช่างศลป์ ทั่วไปและสากล รวมทั้งศิลปวัฒนธรรมระดับท้องถิ่นและระดับชาติ ทำการสอน ทำการแสดง ทำการวิจัยและให้บริการวิชาการ ตลอดจนส่งเสริม สืบสาน สร้างสรรค์ ทำนุบำรุง และเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรม อันเป็นเอกลักษณ์ของชาติ และ ศิลปวัฒนธรรมที่หลากหลายของชุมชนในท้องถิ่น และเป็นสถาบันการศึกษาเฉพาะด้านศิลปวัฒนธรรมแห่งเดียว ที่จัดการศึกษาตั้งแต่ระดับขั้นพื้นฐานจนถึงระดับอุดมศึกษา จึงให้ความสำคัญมาตฐานวิชาชีพเป็นลำดับที่ 1 คาดหวังให้ผู้สำเร็จการศึกษามีความรู้ ความเข้าใจ ทักษะปฏิบัติงานได้ การจัดการเรียนการสอนจึงมุ่งเน้นทางด้าน การฝึกทักษะปฏิบัติมากกว่าการศึกษาทางวิชาการ ดังนั้นบรรยากาศของการเรียน จึงไม่มีการแบ่งขั้นทางด้านวิชาการ นักเรียนจึงให้ความสำคัญในการเรียนวิชาเอกของตนเองมากกว่าการเรียนในวิชาสามัญ นักเรียนจึงมีผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียนแ配กคู่สาระอยู่ในเกณฑ์ค่อนข้างต่ำ นักเรียนที่ใกล้ชิดครูและคอยปรนนิบัติครูจึงมีโอกาสที่จะได้รับ การสนับสนุน ส่งเสริมต่อยอดและได้รับโอกาสในการออกแสดงเผยแพร่นานาชาติและดนตรีซึ่งเป็นการฝึกประสบการณ์ การแสดงของนักเรียน และในขณะเดียวกันมีนักเรียนที่ไม่เคยได้รับโอกาสการแสดงในการแสดงความสามารถของ ตนเอง การเผยแพร่นานาชาติและดนตรีบ่อยครั้งทำให้ครูไม่มีเวลาฝึกหัดและฝึกซ้อมนักเรียนเพิ่มเติมจึงต้องใช้นักเรียน ในกลุ่มเดิม นอกจากนั้นยังขึ้นอยู่กับปัจจัยสภาพแวดล้อมในโรงเรียน เช่น นโยบายการเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรมที่ มากเกินไป มีกิจกรรมที่มากเกินไป และใช้เวลาในการทำกิจกรรมชั้นห้องกับการเรียนในวิชาสามัญ การเรียนการสอน เป็นลักษณะของการช่วยเหลือนักเรียน จึงเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้นักเรียนไม่ได้ให้ความสำคัญต่อการเรียนเท่าที่ควร

จากปัจจัยข้างต้นจึงกล่าวได้ว่า ตัวแปรมโนทิแห่งต้นทางบวก การประเมินค่าต้นทางความเป็นจริง เจตคติต่อโรงเรียน ความมีวินัยในตนเอง และวิธีการจัดการกับการกระทำที่ไม่ยุติธรรม จึงไม่มีความสัมพันธ์กับ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพเฉพาะ

ข้อเสนอแนะ

การนำผลการวิจัยไปใช้

จากการวิจัยนี้ ปรากฏว่า ตัวแปรที่มีความสัมพันธ์พหุคุณ และสามารถทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้ คือ แรงจูงใจทางวิชาการ การสนับสนุนทางสังคม การบริการชุมชนโดยการสนับสนุนทางสังคม และแรงจูงใจทาง วิชาการ มีผลเป็นทางบวกโดยตรงกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ส่วนการบริการชุมชน มีผลเป็นทางลบต่อผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียน จึงขอเสนอแนะดังนี้

- ครู เป็นผู้มีบทบาทสำคัญต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ครูควรจะสร้างแรงจูงใจทางวิชาการ และช่วยให้การสนับสนุนทางสังคมกับนักเรียน และครรลองการให้นักเรียนมาช่วยในการบริการชุมชนโดยให้มีแต่ พอเหมาะสมเท่านั้น ตัวอย่างเช่น ครูสร้างแรงจูงใจทางวิชาการโดยการ (1) เร้าให้นักเรียนเกิดความสนใจตื่นตัว โดยเร้า ให้เกิดความอยากรู้อยากเห็น โดยสร้างความกังวลใจในระดับพอเหมาะสม (2) แบ่งขั้นการร่วมมือ โดยให้แบ่งขั้นเป็นรายกลุ่ม (3) การชุมชนและทำหน้าที่ในการเรียนตามสถานการณ์ในการเรียนการสอนนั้น (4) บทเรียนหรือให้้งาน ครูจัดให้ใน สิ่งที่เข้าสนใจและเหมาะสมกับระดับความสามารถของผู้เรียน และควรช่วยให้นักเรียนรู้ถึงความก้าวหน้าของตน (5) การให้รางวัลและการลงโทษโดยครรลองทำหน้าที่ และจัดให้เหมาะสมกับสถานการณ์และเหมาะสมกับนักเรียนแต่ละ คนด้วย เป็นต้น

2. ผู้ปกครอง มีส่วนสำคัญเข่นกันต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ผู้ปกครองควรให้การสนับสนุนทางสังคม และควรช่วยสร้างแรงจูงใจทางวิชาการให้กับนักเรียนในการปกครอง ตัวอย่างเช่น ผู้ปกครองให้การสนับสนุนทางสังคมกับนักเรียนที่เป็นลูกหลาน โดยการสนับสนุน (1) ด้านอารมณ์ โดยให้ความรัก ความเอาใจใส่ กล่าวถายก่อ ชุมเชย ให้ความจริงใจ และตั้งใจฟัง (2) ด้านการประเมิน โดยให้ข้อมูลป้อนกลับเพื่อประเมินตนเอง (3) ด้านข้อมูลข่าวสาร (4) ด้านทรัพยากร ให้ความช่วยเหลือเรื่องเงิน แรงงานฯ ซึ่งการกระทำดังกล่าว ช่วยให้นักเรียนรู้สึกภูมิใจ รู้สึกว่าตนเองมีคุณค่า เป็นส่วนหนึ่งของสังคม จึงประเมินสถานการณ์การเรียนในทางบวก

3. ผู้บริหารหน่วยงานการศึกษา ผู้บริหารมีส่วนสำคัญต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมากเช่นกัน เนื่องจาก การที่ครูและผู้ปกครองจะสามารถสร้างแรงจูงใจทางวิชาการและช่วยให้การสนับสนุนทางสังคมกับนักเรียน รวมถึง การช่วยลดภาระบริการชุมชนของนักเรียนได้ันั้นจำเป็นต้องได้รับการสนับสนุนทางด้านนโยบายและด้านกฎระเบียบ แนวปฏิบัติจากผู้บริหารหน่วยงานการศึกษาด้วยเช่นกัน เช่น นโยบายการจัดการเรียนการสอนโดยใช้ผู้เรียน เป็นศูนย์กลางการเรียนรู้ ระเบียบแนวปฏิบัติในการให้นักเรียนเข้าร่วมกิจกรรมบริการชุมชน เป็นต้น

การทำวิจัยต่อไป

1. ควรมีการศึกษาในกลุ่มตัวอย่างที่มีลักษณะแตกต่างจากการศึกษาครั้งนี้ เช่น นักเรียนระดับมัธยมปลาย สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ในจังหวัดจันทบุรี นักเรียนระดับปริญญาตรีสาขาวิชาสังคมของมหาวิทยาลัยฯ นักศึกษาในระดับปริญญาตรี สังกัดคณะวิทยาศาสตร์ ชั้นปีที่ 1-4 เป็นต้น

2. ควรนำตัวแปรอื่น ๆ เข้ามาศึกษาในโมเดลการวิเคราะห์การผลด้วยพหุคุณ เช่น เทคนิคและวิธีการจัดการเรียนการสอนต่าง ๆ มีผลเพียงใดต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน กลุ่มตัวแปรทางด้านครอบครัวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เป็นต้น

3. ควรนำตัวแปรตามหรือผลสัมฤทธิ์อื่น ๆ เข้ามาศึกษาในโมเดลการวิเคราะห์การผลด้วยพหุคุณ เช่น ความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มตัวแปรจิตสังคมกับระยะเวลาการได้งานทำภายในหลังสำเร็จการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่าง ตัวแปรจิตสังคมกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิทยาศาสตร์และคณิตศาสตร์ของนักเรียนมัธยมปลาย เป็นต้น

เอกสารอ้างอิง

กรมวิชาการ. (2541). คู่มือพัฒนาโรงเรียนด้านการเรียนรู้. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ครุสภาก ลาดพร้าว.

กรมวิชาการ. (2544). หลักสูตรการศึกษาชั้นพื้นฐาน. กรุงเทพฯ : วัฒนาพาณิชย์.

กรมวิชาการ. (2545). รายงานผลการประเมินคุณภาพการศึกษา. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ครุสภาก ลาดพร้าว.

นวพร คำชูสังค์. (2548). ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิตสาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขต บางเขน. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาพัฒนาสังคม, บัณฑิตวิทยาลัย,

มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

บุญเรือง ศรีเหรัญ. (2542). การศึกษาองค์ประกอบทางการศึกษาที่ล้มพังร์และมีอิทธิพลต่อผลการเรียนรู้และ ประสิทธิผลของโรงเรียน โดยใช้รูปแบบระดับลดเหลือดีลดแทรกเชิงลึก. ปริญญานิพนธ์การศึกษาดุษฎี บัณฑิต, สาขาวิชาการบริหารการศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทร์วิโรฒ ประสานมิตร.

สถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ. (2551). ผลการประเมินคุณภาพการศึกษาขั้นพื้นฐานเพื่อการประกันคุณภาพผู้เรียน ปีการศึกษา 2550. สำนักทดสอบทางการศึกษา, สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน,

กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ครุสภา ลาดพร้าว.

เอมอร จังศิริปกรณ์. (2542). ความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนมัธยมศึกษาในกรุงเทพมหานคร. วารสารวิทยาลัยคริสเตียน. มหาวิทยาลัยคริสเตียน (5), 28-54.

Cecil L. & Kimberly R., Jacob A. (2003). Relationship between Psychosocial Factors and Academic Achievement among African Students. *The Journal of Educational Research*. 96, 175-181.

Sedlacek, W. E., & Brook, G. C. J. (1976). Racism in American education: A model for change. In A. C. McCool, (1984). Improving the admission and retention of Hispanic student – A dilemma for higher education. *College Student Journal*, 18(1), 28-36.

Ting, S. R., & Robinson T. L. (1998). First-year academic success: A prediction Combining Cognitive and Psychosocial Variables for Caucasian and African Students. *Journal of College Student Development*, 39, 599-610.

Tracey, T. J., & Sedlacek, W. E. (1987). Predicting college graduation using noncognitive variables by race. *Measurement and Evaluation in Counseling and Development*, 19, 177-184.